

SPOMIENKY

NA

NEHO

COLLEEN

HOOVER

BESTSELLEROVÁ AUTORKA NEW YORK TIMES

**SPOMIENKY
NA
NEHO**

**COLLEEN
HOOVER**

2022

Toto dielo je fikcia. Mená, postavy, organizácie, miesta a udalosti sú buď produktom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne.

Všetky práva vyhradené.

*Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reproduko-
vať, ukladať do vyhľadávacieho systému ani
prenášať v akejkoľvek forme alebo akýmkoľ-
vek prostriedkami, či už elektronickými, me-
chanickými, fotokopírovacími, nahrávacími
alebo inými, bez výslovného písomného sú-
hlasu vydavateľa.*

COLLEEN HOOVER

Reminders of Him

Copyright © 2020 by Colleen Hoover

All rights reserved

Translation © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2022 by Caroline Teagle Johnson

Slovak Edition © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

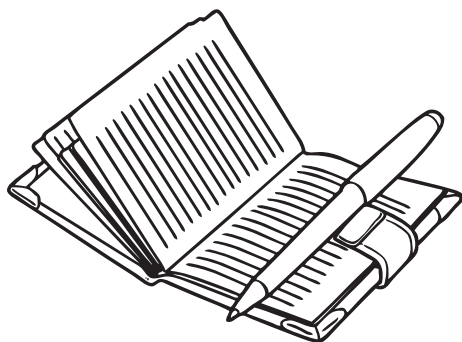
ISBN 978-80-8247-051-5

ISBN 978-80-8247-052-2 PDF

ISBN 978-80-8247-053-9 EPUB

ISBN 978-80-8247-054-6 MOBI

*Táto kniha
je pre Tasaru.*

KAPITOLA PRVÁ

KENNA

Na kraji cesty je v zemi zapichnutý malý drevený kríž s dátumom jeho smrti.

Scotty by ho nenávidel. Stavím sa, že ho tam dala jeho matka.

„Môžete zastaviť?“

Vodič spomalí a zastaví taxík. Vystúpim a kráčam ku krížu. Potriasam ním zo strany na stranu, kým sa okolo neho neuvolní zem, a potom ho vytiahnem zo zeme.

Zomrel práve na tomto mieste? Alebo zomrel na ceste?

Počas prípravného konania som nevenovala pozornosť detailom. Keď som počula, že sa odplazil niekoľko metrov od auta, začala som si hmkať, aby som už nepočula nič z toho, čo ďalej rozprával prokurátor. Potom, aby som sa vyhla podrobnostiam, ak by sa prípad dostal pred súd, som priznala vinu.

Pretože technicky vzaté, bola som vinná.

Možno som ho nezabila svojimi činmi, ale určite som ho zabila svojou nečinnosťou.

Myslela som, že si mŕtvy, Scotty. Ale mŕtvi ľudia sa nemôžu plaziť.

Vrátim sa do taxíka s križom v ruke. Položím ho na zadné sedadlo vedľa seba a čakám, kým vodič odbočí späť na cestu, ale on to neurobí. Pozriem naňho do spätného zrkadla a on na mňa hľadí so zdvihnutým obočím.

„Ukradnúť pamätník pri ceste určite znamená zlú karmu. Ste si istá, že si ho chcete vziať?“

Odvrátim od neho zrak a zaklamem.

„Áno, to ja som ho tam dala.“

Stále cítim, ako na mňa hľadí, keď vychádza späť na cestu.

Môj nový byt je odtiaľto vzdialený len tri kilometre, ale je to opačným smerom, ako som bývala predtým. Nemám auto, preto som sa tentoraz rozhodla nájsť si miesto bližšie k centru, aby som mohla chodiť do práce pešo. Ak sa mi vôbec podarí nájsť si prácu. S mojou minulosťou a nedostatkom skúseností to bude ťažké. A podľa taxikára aj so zlou karmou, ktorú si teraz asi nesiem so sebou.

Ukradnutie Scottyho pamätníka môže byť zlou karmou, ale niekto by mohol namietat, že ponechanie pamätníka pre človeka, ktorý verbálne vyjadril svoju nenávisť k pamätníkom pri ceste, by mohlo byť tiež zlou karmou. Preto som nechala vodiča odbočiť na túto vedľajšiu cestu. Vedela som, že Grace pravdepodobne niečo nechala na mieste nehody a cítila som, že Scottymu dlžím odstránenie tej veci.

„V hotovosti alebo kartou?“ spýta sa vodič.

Pozriem na taxameter, vytiahnem z peňaženky peniaze a prepitné a podám mu ich hneď, ako zaparkuje. Potom zoberiem svoj kufor a drevený križ, ktorý som práve ukradla a pohnem sa smerom k budove.

Môj nový byt nie je súčasťou veľkého komplexu. Je to len samostatne stojaca jednotka, ktorú z jednej strany lemuje opustené parkovisko a z druhej strany obchod so zmiešaným tovarom. Okno na prízemí zakrýva preglejka. Na pozemku sa povalujú plechovky od piva v rôznom štádiu rozkladu. Jednu odkopnem nabok, aby sa mi nezasekla do koliesok na kufri.

Vyzerá to tu ešte horšie ako na internete, ale to som očakávala. Keď som volala, či majú niečo voľné, majiteľka sa ma ani nespýtala na meno. Povedala len: „Vždy máme niečo voľné. Prineste si hotovosť, som v byte číslo jeden.“ Potom zavesila.

Zaklopem na byt číslo jeden. Z okna na mňa hľadí mačka. Nehýbe sa a začínam uvažovať, či to nie je socha, ale potom žmurkne a vyparí sa.

Dvere sa otvoria a staršia, drobná žena na mňa hľadí s rozladeným výrazom. Vo vlasoch má natáčky a na nose rozmazaný rúž.

„Nepotrebujem nič z toho, čo predávate.“

Pozerám sa na rúž a všimnem si, že sa jej vlieva do vrások okolo úst.

„Minulý týždeň som volala kvôli bytu. Povedali ste, že budete mať jeden voľný.“

Na ženskej tvári pripomínajúcej slivku sa mihne poznanie. Vydá zvuk hmf, pričom si ma prezerá od hlavy až po päty.

„Nečakala som, že budete vyzeráť takto.“

Neviem, čo si mám myslieť o jej komentári. Pozerám sa na svoje džínsy a tričko, kým sa na pár sekúnd vzdiali od dverí. Vracia sa s vreckom na zips.

„Päťdesiatpäť na mesiac. Nájomné za prvý a posledný mesiac je splatné dnes.“

Odpočítam peniaze a podám jej ich.

„Žiadna nájomná zmluva?“

Zasmeje sa a vloží si peniaze do vrecka.

„Ste v byte číslo šesť.“ Ukáže prstom dohora. „To je priamo nadomnou, takže nebudte hlučná, chodím skoro spať.“

„Aké služby sú v tom zahrnuté?“

„Voda a odpad, ale za elektrinu si platíte vy. Teraz je zapnutá a máte tri dni na to, aby ste ju prepísali na svoje meno. Záloha je dvestopade pre elektrárne.“

Doriti. Mám tri dni na to, aby som prišla s 250 dolármi? Začínam pochybovať o svojom rozhodnutí, ale keď ma vyšupli z prechodného ubytovania, mala som len dve možnosti: minúť všetko v snahe prežiť v tom meste, alebo prejsť tristo kilometrov a minúť všetky peniaze v tomto meste.

Radšej by som bola v meste, kde sú všetci tí, čo boli kedysi spojení so Scottym...

Žena urobí krok späť do svojho bytu.

„Vitajte v *Paradise Apartments*. Keď sa ubytujete, prinesiem vám mačiatko.“

Okamžite jej položím ruku na dvere, aby ich nezatvorila.

„Počkajte. Čože? Mačiatko?“

„Áno, *mačiatko*. Ako mačka, ale menšie.“

Odstúpim od dverí, akoby ma to malo nejako ochrániť pred tým, čo práve povedala.

„Nie, ďakujem. Nechcem mačiatko.“

„Mám ich príliš veľa.“

„Nechcem mačiatko,“ opakujem.

„Kto by nechcel mačiatko?“

„Ja.“

Zafuní, akoby bola moja odpoveď úplne nerozumná.

„Dohodneme sa,“ povie. „Ak si necháte mačiatko, nechám vám dva týždne zapnutú elektrinu.“ Čo je to, *dočerta, za miesto?* „Fajn,“ povie a reaguje na moje mlčanie, akoby to bola moja vyjednávací taktika.

„*Mesiac*. Nechám elektrinu zapnutú celý mesiac, ak si zoberiete čo len jedno mačiatko.“ Vojde do svojho bytu, ale dvere nechá otvorené.

Vôbec nechcem mačiatko, ale nemusieť tento mesiac platiť 250 dolárov ako zálohu za elektrinu by stálo aj za niekoľko mačiatok.

Znovu sa objaví a do rúk mi vloží malé čierno-oranžové mačiatko.

„Tu máte. Volám sa Ruth, keby ste niečo potrebovali... ale snažte sa nič nepotrebovať.“

Opäť sa chystá zatvoriť dvere.

„Počkajte. Môžete mi povedať, kde nájdem telefónny automat?“

Zasmeje sa.

„V roku 2005?“

A zavrie dvere.

Mačiatko mraučí, ale nie je to sladké mraučanie. Znie to skôr ako volanie o pomoc.

„Ty aj ja,“ zamrmlm.

S kufrom a mačičkou sa vydám ku schodom. Možno som mala vydržať ešte pár mesiacov, než som sa sem vrátila. Pracovala som, aby som našetrila niečo vyše 2 000 dolárov, ale väčšinu z nich som minula na presťahovanie sa sem. Mala som si našetriť viac. Čo ak si hneď nenájdem prácu? A teraz mám ešte k tomu za úlohu udržať mačiatko nažive.

Môj život sa práve stal desaťkrát ťažším ako včera.

Dostanem sa k bytu s mačiatkom prilepeným na mojej košeli. Vložím kľúč do zámky a musím použiť obe ruky, aby som potiahla za dvere a prinútila kľúč otočiť sa. Otvorím dvere so zatajeným dychom. Bojím sa toho, ako bude smrdieť...

Zapnem vypínač, rozhlíadnem sa a pomaly vydýchnem. Nie je tu cítiť nijaký zápach. To je dobré, ale aj zlé zároveň.

V obývačke je gauč, ale to je doslova všetko. Je tu malá obývačka, ešte menšia kuchyňa a žiadna jedáleň. Žiadna spálňa. Je to nízkoenergetický apartmán so šatníkom a kúpeľňou, ktorá je taká malá, že sa záchod dotýka vane.

Toto miesto je skládka. Štyridsaťšesť metrov štvorcových absolútnej diery, ale pre mňa je to aj napriek tomu krok vpred. Prešla som od delenia bunky veľkej desať metrov štvorcových so spolubývajúcou cez bývanie v prechodnom ubytovaní so šiestimi spolubývajúcimi až po štyridsaťšesť metrov štvorcových veľký byt, ktorý môžem nazývať svojím vlastným.

Mám dvadsaťšesť rokov a prvýkrát oficiálne žijem niekde sama. Je to desivé a zároveň oslobodzujúce.

Neviem, či si budem môcť dovoliť toto miesto aj po skončení mesiaca, ale pokúsim sa. Aj keby to malo znamenať, že sa na prácu opýtam v každom podniku, okolo ktorého prejdem.

Vlastný byt mi môže len pomôcť, keď budem obhajovať svoj prípad proti Landryovcom. Bude to poukazovať na to, že som teraz nezávislá. Aj keď tá nezávislosť bude ťažká.

Mačička chce dolu, tak ju položím na podlahu v obývačke. Chodí okolo a mraučí na niekoho, koho nechala dole. V hrudi cítim bodanie,

keď pozorujem, ako hľadá v kútoch cestu von. Cestu späť domov. Cestu späť k svojej matke a súrodencom.

S čiernymi a oranžovými škvrnami vyzerá ako čmeliak alebo ako niečo halloweenske.

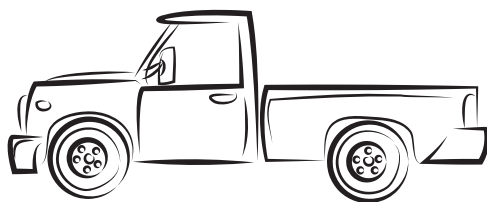
„Aké meno ti dáme?“

Viem, že s najväčšou pravdepodobnosťou bude niekoľko dní bez mena, kým o tom budem premýšľať. Zodpovednosť za pomenovanie vecí beriem veľmi vážne. Keď som bola naposledy zodpovedná za výber mena pre niekoho, brala som to vážnejšie ako čokoľvek predtým. Mohlo to byť preto, že celý čas, čo som sedela v cele počas svojho tehotenstva, som mala na práci len premýšľanie o menách pre deti.

Vybrala som si meno Diem, pretože som vedela, že hneď ako ma prepustia, vrátim sa sem a urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby som ju našla.

Tu som.

Carpe Diem.

KAPITOLA DRUHÁ

LEDGER

Boším nákladným autom do uličky za barom, keď si všimnem, že na nechtoch pravej ruky mám ešte stále lak na nechty. *Doriti*. Zabudol som. Včera večer som sa hral so štvorročným dieťaťom.

Aspoňže tá fialová ladí s mojou košelou do práce.

Vystupujem z auta, Roman práve hádže vrecia s odpadom do kontajnera. Zbadá darčkové balenie v mojej ruke a hneď vie, že je preňho. Siahne po ňom.

„Nechaj ma hádať. Hrnček na kávu?“ Nazrie dovnútra.

Je to hrnček na kávu. Vždy je to tak.

Nepoďakuje. Nikdy to nerobí.

Triezvosť. To je to, čo hrnčeky symbolizujú. Nerozprávame sa o tom, ale každý piatok mu kupujem jeden. Tento je už deväťdesiaty šiesty.

Už by som s tým mal asi prestať. Jeho byt je plný hrnčekov na kávu, ale zašiel som príliš ďaleko, aby som sa vzdal. Už je takmer sto týždňov

triezvy a ja sa už nejaký čas držím toho mílnika. Sto hrnčekov. Bude to hrnček *Denver Broncos*. Jeho najmenej obľúbeného tímu.

Roman ukáže na zadné dvere baru.

„Vnútri je dvojica, ktorá obťažuje ostatných zákazníkov. Možno by si sa na nich mohol pozrieť.“

Je to zvláštne. Tak skoro večer zvyčajne nemám dočinenia s nedisciplinovanými ľuďmi. Ešte nie je ani šesť hodín.

„Kde sedia?“

„Vedľa jukeboxu.“ Pohľadom sa zastaví na mojej ruke. „Pekné nechty, človeče.“

„Však?“ Zdvihnem ruku a pohnem prstami. „Na štvorročné dieťa mi ich vyzdobila celkom dobre.“

Otvorím zadné dvere. Z reproduktorov sa ozýva moja obľúbená pesnička masakrovaná *Ugly Kid Joe*. Príšerný zvuk.

Toto určite nie.

Prejdem cez kuchyňu do baru a hneď ich zbadám. Sú zhrbení nad jukeboxom. Potichu sa k nim priblížim... dookola vyťukávajú tie isté štyri čísla a chichúňajú sa pri tom ako nezbedné deti. Pozriem im ponad plecia. *Cat's in the Cradle* bude hrať tridsaťšesťkrát za sebou.

Odkošľem si.

„Myslíte si, že je to smiešne? Nútiť ma nasledujúcich šesť hodín počúvať tú istú pesničku?“

Môj otec, začujúc môj hlas, sa otočí.

„Ledger!“

Pritisne si ma k sebe a objíma ma. Páchne po pive a motorovom oleji. A možno aj po limetkách... *Sú opití?*

Moja mama ustúpi od hracieho automatu.

„Snažili sme sa ho opraviť. Nepodarilo sa nám to.“

„Samozrejme, že nie.“ Objímam ju.

Nikdy mi nedajú vedieť, kedy prídu. Jednoducho sa tu zjavia, zostanú deň, dva alebo tri a potom opäť nasadnú do svojho karavanu a odídu preč.

To, že sa tu dnes objavili opití, je však novinka. Obzriem sa cez plece. Roman už stojí za barovým pultom. Ukazujem na svojich rodičov.

„To si im urobil ty, alebo už takí prišli?“

Roman pokrčí plecami.

„Tak trochu oboje.“

„Máme výročie,“ ozve sa moja mama. „Oslavujeme.“

„Dúfam, že ste sem neprišli autom.“

„To nie,“ odvetí môj otec. „Naše auto je aj s karavanom v servise na bežnej údržbe, šli sme *Lyftom*.“ Pohladí ma po líci. „Chceli sme ťa vidieť. Čakáme tu už dve hodiny, že sa zjavíš. Ale teraz odchádzame, sme hladní.“

„Práve preto ste mi mali dať vedieť, že sa zastavíte v meste. Mám svoj život.“

„Spomenul si si na naše výročie?“ spýta sa ma otec.

„Vypadlo mi to. Prepáč.“

„Hovoril som ti to,“ povie mojej mame. „Zaplať, Robin.“

Mama siahne do vrecka a podá mu desaťdolarovú bankovku.

Uzatvárajú stávkky takmer na všetko. Môj milostný život. Sviatky, na ktoré si spomeniem. Futbalové zápasy, ktoré som hral... Ale som si takmer istý, že už niekoľko rokov si navzájom podávajú tú istú desaťdolarovú bankovku.

Otec zdvihne prázdny pohár a zatrasie ním.

„Barman, dolejš nám,“ vyhlási.

Beriem mu pohár.

„Čo tak ľadovú vodu?“

Nechám ich pri jukeboxe a zamierim za bar.

Nalievam dva poháre vody, keď do baru vojde dievča. Vyzerá trochu stratene. Rozhliadne sa po miestnosti, akoby tu ešte nikdy nebola, a keď si všimne prázdny kút na opačnom konci baru, zamieri k nemu.

Kým prechádza cez bar, hľadím na ňu. Pozerám na ňu tak intenzívne, že omylom prelejem poháre a voda sa rozleje všade naokolo. Chytím utierku a poupratujem po sebe. Keď sa pozriem na mamu, pozerá sa na to dievča. Potom sa pozrie na mňa. Potom zase na dievča.

Doriti. Posledná vec, ktorú potrebujem, je, aby sa ma pokúsila dať dokopy so zákazníčkou. Keď je triezva, často sa snaží hrať na dohadzovačku, takže si neviem predstaviť, aké zlé to bude po pár drinkoch. Musím ich odtiaľto dostať.

Odnesiem im vodu a potom podám mame svoju kreditnú kartu.

„Mali by ste ísť do *Jake's Steakhouse* a dať si večeru na môj účet. Prejdite sa tam pešo, aby ste cestou vytriezveli.“

„Si taký milý.“ Dramaticky sa chytí za hrud' a pozrie na otca. „Benji, vychovali sme ho tak dobre. Poďme osláviť naše rodičovstvo s jeho kreditnou kartou.“

„Vychovali sme ho dobre,“ súhlasí otec. „Mali by sme mať viac detí.“

„Menopauza, zlato. Pamätáš si, ako som ťa celý rok nenávidela?“ Mama chytí kabelku, a keď odchádzajú, berú so sebou aj poháre s vodou.

„Keďže platí, mali by sme si dať rebierka,“ zamrmle otec, keď odchádzajú.

S úľavou si vydýchnem a vrátim sa k baru. Dievča ticho sedí zastrčené v kúte a píše si do zápisníka. Roman práve nie je za barom, a tak predpokladám, že si ešte neobjednala.

S radosťou sa hlásim za dobrovoľníka.

„Čo vám môžem priniesť?“ spýtam sa jej.

„Vodu a diétnu kolu, prosím.“ Nepozrie sa na mňa, a tak odkráčam, aby som vybavil jej objednávku. Keď sa vrátim s nápojmi, ešte stále si píše do zápisníka. Snažím sa zahliadnuť, čo píše, ale ona zatvorí zápisník a zdvihne zrak.

„Ďakujem...“ Odmlčí sa uprostred vety, ktorá zrejme mala byť *Ďakujem vám*. Zamrmle *vám* a strčí si slamku do úst.

Zdá sa byť rozrušená.

Chcem sa jej na niečo opýtať, napríklad, ako sa volá a odkiaľ je, ale za roky vlastníctva tohto podniku som sa naučil, že kladenie otázok osamelým ľuďom v bare sa môže rýchlo zmeniť na rozhovor, z ktorého sa budem musieť vyvliecť.

Ale na druhej strane väčšina ľudí, ktorí sem prichádzajú, ma nezaujali tak ako ona. Ukážem na dva nápoje.

„Čakáte ešte na niekoho?“ spýtam sa.

Prisunie si oba nápoje bližšie k sebe.

„Nie. Len som smädná.“ Preruší so mnou očný kontakt, oprie sa o stoličku, vytiahne opäť svoj zápisník a venuje mu všetku svoju pozornosť.

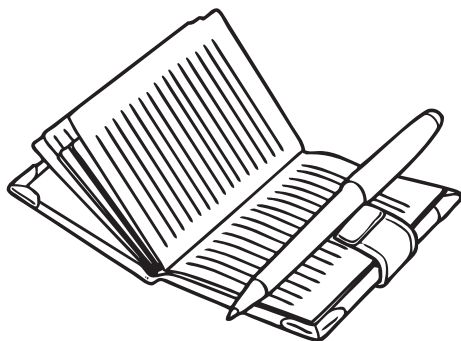
Viem sa dovtípiť, kedy som navyše. Odchádzam na druhý koniec baru, aby som jej poskytol súkromie.

Roman sa vráti z kuchyne a kývne hlavou jej smerom.

„Kto je to?“

„Netuším, ale nemá obrúčku, takže nebude tvoj typ.“

„Veľmi vtipné.“

KAPITOLA TRETIA

KENNA

Drahý Scotty,
staré kníhkupectvo prerobili na bar. Veril by si tomu?
Zaujímalo by ma, čo urobili s pohovkou, na ktorej sme
sedávali každú nedeľu.

Odprisahala by som, že celé mesto je ako jedna veľká
hracia doska z hry Monopoly a po tvojej smrti niekto prišiel, vzal ju
a porozhadzoval všetko naokolo.

Nič nie je také ako predtým. Všetko sa zdá byť neznáme. Posledných
pár hodín som sa prechádzala po centre mesta, vnímajúc všetko naoko-
lo. Bola som na ceste do potravín, keď som odbočila k lavičke, na ktorej
sme jedávali zmrzlinu. Sadla som si a chvíľu som pozorovala ľudí.

Všetci v tomto meste sa zdajú takí bezstarostní. Ľudia sa tu ponevie-
rajú, akoby ich svet bol v poriadku... akoby sa nechystali spadnúť z chod-
níka a pristáť v nebi. Jednoducho sa presúvajú od jednej chvíle k druhej
a vôbec si nevšímajú matky, ktoré sa prechádzajú bez svojich dcér.

Asi by som nemala byť v bare, najmä nie v prvú noc po návrate. Niežeby som mala problém s alkoholom. Tá jediná hrozná noc bola výnimkou. Ale posledné, čo potrebujem, je, aby tvoji rodičia zistili, že som sa zastavila v bare predtým, ako som prišla k nim.

Ale naozaj som si myslela, že toto miesto je stále kníhkupectvo, a v kníhkupectvách sa zvyčajne podáva káva. Keď som vošla dovnútra, bola som veľmi sklamaná. Cesta bola dlhá, trvala celý deň, najskôr autobusom a potom taxíkom. Dúfala som, že do seba dostanem viac kofeínu, ako mi môže poskytnúť diétna kola.

Možno v bare podávajú aj kávu. Ešte som sa nepýtala.

Asi by som ti to nemala hovoriť a sľubujem, že to bude dávať zmysel, kým tento list dokončím, ale raz som pobozkala väzenského dozorca.

Chytili nás, jeho preložili na iné oddelenie a ja som sa cítila vinná, že ho náš bozk dostal do problémov. Ale keď on sa so mnou rozprával, akoby som bola skutočný človek, a nie len číslo, a hoci ma nepriťahoval, vedela som, že ja som ho priťahovala, takže keď sa ku mne naklonil, aby ma pobozkal, opätovala som to. Bol to môj spôsob, ako sa mu poďakovať. Myslím, že on to vedel, ale neprekázalo mu to. Prešli dva roky od vtedy, čo si sa ma dotkol a tak, keď ma pritlačil k stene a chytil za pás, myslela som si, že budem cítiť viac.

Bola som smutná, že to tak nebolo.

Hovorím ti to len preto, lebo chutil ako káva, ale bola to chuť lepšej kávy, ako tej, ktorú podávali väzňom. Chutil ako drahá káva za osem dolárov zo Starbucksu, s karamelom, šľahačkou a čerešňou. Preto som ho neprestala bozkávať. Nie preto, že by sa mi páčili jeho bozky, alebo on, alebo jeho ruka na mojom páse, ale preto, že mi chýbala drahá ochutená káva.

A ty. Chýba mi drahá káva a ty.

S láskou,
Kenna

„Chcete doliať?“ spýta sa barman.

Má tetovania, ktoré mu zasahujú až pod rukávy košele. Jeho košeľa je sýtofialová, takú farbu vo väzení často nevidíte.

Nikdy som nad tým nepremýšľala, kým som tam nebola, ale väzenie je naozaj sivé a bezfarebné. Po chvíli začnete zabúdať, ako vyzerajú stromy na jeseň.

„Máte kávu?“ spýtam sa.

„Iste. So smotanou a cukrom?“

„Máte karamel? A šľahačku?“

Cez plece si prehodí utierku.

„To sa môžete stavať. Sójové, odstredené, mandľové alebo plnotučné mlieko?“

„Plnotučné.“

Barman sa zasmieje.

„Žartoval som. Toto je bar. Mám k dispozícii štvorhodinovú kávu a podľa vášho výberu môže byť so smotanou alebo cukrom, s oboma naraz alebo s ničím.“

Farba jeho košele a to, ako dopĺňa odtieň jeho pleti, už nie je pôsobivá. *Kretén*.

„Len mi nejakú doneste,“ zamrmlam.

Barman sa vzdiali, aby mi priniesol obyčajnú väzenskú kávu. Sledujem, ako berie kanvicu z držiaka a zdvihne ju k nosu, aby k nej privoňal. Urobí grimasu a potom ju vyleje do drezu. Dá zovrieť vodu, potom dočapuje nejakému chlapovi pivo a pripraví novú kanvicu kávy, medzičasom uzatvára účet niekoho iného a usmieva sa pri tom. Tak akurát, nie príliš.

Nikdy som nevidela niekoho pohybovať sa tak plynulo. Akoby mal sedem rúk a tri mozgy a všetko to fungovalo naraz. Je fascinujúce sledovať niekoho, kto je dobrý v tom, čo robí.

Neviem, v čom som dobrá ja. Neviem, či existuje niečo na tomto svete, čo by som dokázala urobiť bez námahy.

Sú veci, v ktorých *chcem* byť dobrá. Chcem byť dobrou matkou. Pre svoje budúce deti, ale hlavne pre dcéru, ktorú som už priviedla na tento svet. Chcem mať záhradu, v ktorej budem môcť sadiť. Rastliny, ktoré budú kvitnúť a nezomrú. Chcem sa naučiť rozprávať s ľuďmi

bez toho, aby som si želala odvolať každé slovo, ktoré som povedala. Chcem byť dobrá v pocitoch, keď sa mi chlap dotkne pása. Chcem byť dobrá v živote, ktorý žijem. Chcem, aby to vyzeralo bez námahy, ale až doteraz sa mi každý aspekt života zdal byť príliš zložitý na to, aby som sa v ňom dokázala orientovať.

Keď je káva hotová, barman sa ku mne vráti. Plní mi hrnček a ja sa na neho pozerám. Tentoraz skutočne vstrebávam to, čo vidím. Je príťažlivý a dievča, čo sa snaží získať dcéru do svojej starostlivosti, by sa malo od neho držať ďalej. Má oči, ktoré už niečo videli, a ruky, ktoré pravdepodobne udreli aspoň jedného alebo dvoch mužov.

Jeho vlasy sú rovnako splývavé, aké plynulé sú jeho pohyby. Dlhé tmavé pramene, ktoré mu padajú do očí a pohybujú sa smerom, ktorým sa hýbe aj on. Nedotýka sa vlasov, nedotkol sa ich, odkedy tu sedím. Nechá ich, aby mu prekážali a z času na čas kývne hlavou, urobí drobný pohyb, a vlasy skončia tam, kde potrebuje. Sú to husté vlasy, príjemné vlasy, vlasy, v ktorých by som sa chcela prehrabnúť rukami.

Môj hrnček je už plný kávy, keď zdvihne prst.

„Sekundu,“ povie, otočí sa, otvorí minichladničku a potom vytiahne plnotučné mlieko. Trochu naleje do hrnčeka. Vráti mlieko späť, otvorí ďalšiu chladničku... *prekvapenie*, je v nej šľahačka. Siahne za seba, a keď sa jeho ruka opäť objaví, je v nej čerešňa, ktorú opatrne položí na vrch môjho nápoja. Hrnček s kávou posunie ku mne a roztiahne ruky, akoby práve urobil kúzlo.

„Žiadny karamel,“ hovorí. „Toto je to najlepšie, čo som dokázal urobiť tu, v ne-kaviarni.“

Pravdepodobne si myslí, že práve pripravil luxusný nápoj pre rozmazanú dievčinu, ktorá je zvyknutá piť každý deň kávu za osem dolárov. Nemá ani tušenie, ako dlho som si už nedala poriadnu kávu. Dokonca aj počas mesiacov, ktoré som strávila v prechodnom ubytovaní, podávali dievčatám s väzenskou minulosťou väzenskú kávu.

Mohla by som sa rozplakať.

Plačem.